

Ekhnaton éjszakája

Mikor lement a térre, már a sátrak
a lampionok fényében áztak,
gyertyák üvegek nyakában álltak,
nyári Halottak-napja-fény,
és deszkapalcokon porosan
a rózsaszínű krepp-papírbabák.

Oldalt tetováltak dombjai,
dinnyék olajzöld bőrén forradásos,
kötőtűvel kipontozott szivek.
Fent fényreklámok hullámzó haja.
Forró szél. Némi szalma.
Sötét volt az éjszaka.

Ment, ahogy körbezárta
jelenlétének álruhája,
ment mozdulatlan, egy magasvasút
futott fölötte.

*Tisztítsd meg az arcod.
Két tenyered ölébe hajtod,
tenyéröbölnyi vízre hajtod,
harántcsikolt az akarat,
itasd meg, mint egy madarat,
itasd meg, mint egy állatot,
mosd, mosd az arcod és a nap,
melynek minden sugara végén
apró keze van, majd a nap
kezével az arcod -*

Ágnes Nemes Nagy

La nuit d'Ekhnaton

Quand il descendit sur la place, déjà les tentes
baignaient dans la lumière des lampions,
il y avait des bougies plantées dans le col des bouteilles,
estivale lumière de Jour des morts,
et sur la planchette d'un rayon, poussiéreuses,
les poupées roses de papier crépon.

Sur le côté, des monceaux tatoués
de pastèques à la peau olivâtre, balafnée
de coeurs pointillés à coups d'aiguilles.
Là-haut, la chevelure ondoyait des réclames lumineuses.
Le vent brûlait. Cà et là, un peu de paille.
Obscure était cette nuit-là.

Il allait, tel que l'avait encerclé
le déguisement de sa présence,
il allait, immobile, un chemin de fer aérien
fuyait au-dessus de lui.

*Que ton visage soit très pur.
Sur tes mains penche ta figure,
plonge-la dans ce creux d'eau pure,
le vouloir est muscle strié,
abreuve-la comme un oiseau,
comme on fait pour les animaux,
oui, lave-la bien comme il faut,
et le soleil dont chaque rai
porte une main toute petite,
oui, le soleil sur ton visage...*

Éjszaka. Vásznaí súlyosodva
függtek be a fények közé,
a pultok közé, melyek selyemcukor-mód
és úgy csillogtak, mint a hernyók;
gyertyák fulladozása, szélroham.

*A régi kertben.
A kertben volt a százezernyi,
az ostyafényű ég alatt,
a másik arcot kell lenyelni,
s a zöld virág, a bodzaág,
amelyre Júdás felkötöi magát,
s egy csillag némi zöldje fölött,
a kertben volt a mérhetetlen,
bár volnál oly kicsiny, szerelmem,
mint egy isten az ostyán.*

És jöttek már a tankok.

Fém hullámhegyek
elől futott az utca kőmederben,
futottak a puha testek fém és kő között,
egy-egy léggömböt húzva még magukkal,
dőlt bódék vászoncsattogásait,
hídkarfák loccsanásait,
távol hamut, és üveg-permetet,
s a hangközökben azt, ami fúj felettünk,
azt, ami fúj
fent, fent, a teljes égítest fölött.

Egy mellvéden vetette át magát
a többivel együtt,
együtt, meredeken gurultak,
darabosan, zökkenve hulltak,
fent sorozatok még, ők egymáson,
mint egy hegyomlás.

La nuit. Ses toiles, s'alourdissant,
s'interposaient entre les lumières,
entre les comptoirs qui comme berlingots
scintillaient, pareils à des chenilles,
asphyxie des chandelles, rafales de vent.

Le jardin de jadis.
Il recélait tous les possibles,
sous le ciel blanc comme une hostie,
l'autre visage qu'on avale,
et la fleur verte, et du sureau
la branche où Judas va se pendre,
et le vert d'un astre là-haut,
il renfermait tout l'infini,
je te voudrais aussi petit,
mon amour, qu'un dieu dans l'hostie.

Et déjà les tanks arrivaient.
Devant ce déferlement d'acier
la rue courait comme un lit de pierre,
la chair tendre fuyait entre pierre et métal,
entraînant après soi un ballon de baudruche,
le claquement des toiles des baraques renversées,
le clapotis des parapets,
et de la cendre au loin et la grêle des bris de verre,
et, dans les intervalles de silence, ce qui soufflait au-dessus d'eux,
ce qui soufflait
là-haut, là-haut, au-dessus de la planète entière.

Il enjamba un parapet
avec les autres,
ensemble ils dévalèrent la pente raide,
ils tombaient, comme des mottes, par à-coups,
et là-haut, toujours, le crépitement des rafales,
ils tombaient, l'un par-dessus l'autre
comme un éboulement.

Köd volt, amikor újra látni kezdett.
A vízparton feküdt. A nád.
Mellette másik test is az iszapban,
oly hűvösen nyújtózva, oly hanyatt,
mintha külön hó hullott volna rá.
Fölkelt mellőle. Egyetlen mozdulattal
emelkedett föl, mint a füst,
mellőle, vagy belőle fölkelt,
s oly áttetsző volt, amikor feküdt.
Fölkelt, feküdt, egyetlen mozdulattal.

És vitte akkor is, mikor elindult.
Homályosan, a testet vitte még.
Elnyúlt ködök vízszintesében
ment,
    jobbkezével tart

Il y avait de la brume quand il recommença à y voir.
Il gisait sur la rive. Les roseaux.
Auprès de lui, un autre corps dans la vase
aissui froid et abandonné, aussi renversé
que si une neige à part était tombée sur lui.
Il se leva d'auprès de lui, - d'un seul mouvement,
s'éleva, comme de la fumée,
d'auprès de lui, ou de lui, se leva:
couché, si transparent.
Levé, couché, d'un seul mouvement.

Il le portait encore quand il se mit en route.
Il le portait, ce corps, obscurément.
Dans l'horizontalité des brumes qui s'allongeaient,
il marchait,
la main gauche dans la main droite.

Traduit par Jean-Luc Moreau